

ענת סירוסטלי, תעלום הזה

כאשר הבחינו השניים בניירת, הת' כופף מסיקה לשיפול אצל הר"ר מייק ריטר, ואהיה במיסגרת. במרכז גמילה. מאסר יהרוס לי את כל מה שבנתי בשנה וחצי האחרונה", התחנן. "נתפס בכך", כתבה השופטת, והח' ליטה לעצור אותו לארבעה ימים.

היכן האולרים

א'ברהים ואתה, צנום, בעל ופחידים מעט. הוא נתפס בחניון בית' רומנו עלידי מארב של אנשימישטרה. בחניון היתה מכתגניכות, ולכן הר' צב שם מארב.

ואתר נראה עלידי השוטרים עובר

הייתי מסומם, אמר החשוד, "זה היה מיקרה חדיפעמי"

תוך שבוע אני עומד להתקבל לטיפול גמילה. מאסר יהרוס לי את כל מה שבנתי בשנה וחצי האחרונה, התחנן

בין שתי מכוניות, ואחר כך החזיק בידו שקית ניילון לבנה, מלאה בגנדים. בכיסו נמצאו כפפות, וסמוך למקום נמצאו שני אולרים. הרכוש טרם זוהה. ללא עוררין ניסה ואתר לחקור את אישהמישטרה ושאל אותו: "היכן מצאת את האולרים? לא לירי, זה לא אולרים שלי. אני באתי לשם לחפש עבודה בבנין סמוך."

הוא נעצר ליומיים. הצתי בשעוני וגיליתי כי הבתי כמעט 11, מועד ההפסקה הבטיה המישפט. העציר האחרון בא עם עורך דיין. הרצל מסיקה נעצר ב'3 בחודש כאשר שוטרים הבחינו בו ובארס נוסף עומדים ליד שקית גדולה ברחוב.

הייתי מסומם, אמר החשוד, "זה היה מיקרה חדיפעמי"

תוך שבוע אני עומד להתקבל לטיפול גמילה. מאסר יהרוס לי את כל מה שבנתי בשנה וחצי האחרונה, התחנן

במבית המישפט למנות עוברו עוררין, מכיוון שחשש שמישפחתו לא תממן לו כזה. הוא גם ביקש לראו לו לתחליף סם במעצר, מכיוון שהוא מטופל כבר שלוש שנים במדיקייט.

שמואל חרין נראה מסורר ונקי, גבר כבן 35. ב'3 בינואר נתפס כשהוא מנסה למכור ברחוב מכשירידין לאנשים. השוטרים מצאו בשקית שבירו מטריה שחורה, מכשיר למדידת לחצים וגלאיירדאר. התברר כי הפצעים נגנבו ממכונית שחנתה בסביבה, סמוך למעב צרו. הרכוש זוהה, ובכיתו נתפסו עוד כמה מכשירייחשמל שהמישטרה רוצה לברר את מקורם.

"הייתי מסומם", אמר החשוד, "זה

(המטוך מעמוד 18)

בעיות הגייה ככלל, אבל למרות זאת לא הסתדרתי". דויד אינו מאשים, אבל בכל זאת חבל לו מאוד על פיטוריו. "הייתי מאוד רוצה לעמוד בזכות עצמי, לפרנס את עצמי".

פעם, אגב מישחק ברשמיקול, הת' חיל דויד להקליט את עצמו מדבר על

דויד מתעניין בסכס, ובכלל ברומאנטיקה. הוא יודע לספר על הרבה אהבות

נכותו, על הבדידות האופפת אותו מדי פעם, על קשייו למצוא את כיוונו בחברה. חבר שלו שמע את הדברים והחליט להעלות אותם על הכתב. מכאן והלאה הם נכנסו ליחסי פינג-פונג של הקלטה ורישום, מחיקה ותי-קון. התוצאה באה בדמות מסע בעגלת הזכוכית, ספר אוטוביוגרפי, המשמש היום כמקור מידע בלעדי לפסיכולוגים ולפסיכואנליטיקאים למיניהם, על חייו הקרובים והפנימיים ביותר של נכה. "הצלחתי לפרוק בספר הזה דברים רבים שהעיקו על ליבי מזה זמן רב. הצלחתי לעורר מודעות אצל פסי-כולוגים רבים לדברים שהם בכלל לא חשבו עליהם, לדברים שהספר האיר באור שונה מהמקובל".

אהבות עצובות

ס'תם פורקן רגשות או גם מחשבה לעתיד בקשר לצד החומרי? "בספר הראשון זה היה רק פורקן. אבל אז, כשהספר הצליח, החלטתי לנ-סות ולהפוך את הכתיבה לפרנסה. כבר בספר השני, קרן אור. התרחקתי מכל השלכה אישית אלי, וכתבתי משהו, שאנשים יאהבו לקרוא. מעין שוועלת נוסח מדינת ישראל (ראה מיסגרת). סיפור קליל, ולא מחייב".

איך המכירות? "כל ספר נמכר בכמה מאות עות' קים".

הספר השלישי, על מה הוא מדבר? "בדרך היה עוד ספר אחר, ועוד המון קטעים קטנים, שהחלטתי לא להוציא לאור, ועכשיו, בקרוב, ייצא ספר של סיפוריילדים. בלי מסר גדול, בלי בשורה, רק סיפורים יקראו ויבינו מהם. קווה שילדים יקראו ויבינו מהם. "אני מקווה שהכתיבה תהפך לאל-טרנטיבית שלי. ללמד אני לא יכול, כי החברה לא מקבלת נכים, אז אעשה דברים שאותם אני יכול לעשות לבד".

מה יחס החברה הישראלית לנכים היום? "מגעיל. נכהיגוף בחברה הישראליית נחשב גם כנכהיחכל. מתייחסים לנכים כאל מצורעים. לא מוכנים לקבל אותם כשוים, מתרחקים מאיתנו".

דויד מתעניין בסכס, ובכלל ברומא-נטיקה. הוא יודע לספר על הרבה אהבות שהיו לו. אהבות עצובות. אהבות נכזבות. הרבה אהבות שהתחילו כמודעתילוח במדור "פנויים" בעיתון, ואהבות שפגישו.

הבית ורוקים הפצים נשים, הצאתי, צעצועים של ילד. דויד מספר על הפרשה האחרונה שלו עם מישהי, שותגלתה כחולת-סרטן. מספר על פעם אחת, רק פעם אחת, שהתקשר עם מישהי, שלא היתה נכה כמוהו, ונאלצה לעזוב אותו בגלל הלחץ של מיישפחתה, שלא קיבלה את הקשר ביניהם. "מדוע כליכך הרבה רומאנים? אני משתפר דרכם. לומר איך לפי תח קשר, עדיין לא מצאתי לי את זוגתי לחיים, למרות שאני משתוקק לעשות זאת. היא תהיה נכה. קשר בין נכים ללא-נכים הוא, נכון להיום, פשוט בלתיאפשרי".

(המשך מעמוד 19)

קוריא. בקוריא אהבו אותם. אחרי מילחמת ששת-הימים העריצו את יש-ראל בכל העולם. בנקרים, כשיהודה יצא לעבודתו בשגרירות, יצאה רות ל-רחובות לחפש אמנות. האמנות שמצאה היתה שונה לחלוטין ממה שלמדה עד אז.

סיני זקן

יא נרשמה ללימודים אצל סי-ני זקן ולמדה אצלו במשך חודש תמים כיצד לצייר קו מסויים על נייר מסויים. הצירוף הסיני התחבב עליה מאוד והיא ביקרה באינסוף תערוכות ומסויאונים. אבל גם פרק קוריאיה הסתיים ושוב חזרה המיישפחה הביתה, לישראל. שוב היו צריכים לקשור קשרים, שוב הלכה לכל גלריה כדי לראות מה השתנה, איזה אמן חדש צמח. אבל אז שוב נקראו לדגל, והפעם לפינלנד.

במשך ארבע שנים חיו בקור ובחצי-חושך. אז כבר היתה אשת-שגריר מנר-סה, ובכל זאת מיוחדת. "הגעתי למצב שהלכתי רק לקוקטיילים שעליהם יהודה התעקש", והיא מוסיפה, "בכל הקוקטיילים האלה כבר ראיתי את כולם, וכולם ראו אותי ולא היה לנו מה לחדש זה לזה. אז מדוע שאלך?" במהלך הקאריירה של יהודה היו לה כמה מעידות דיפלומטיות. בארוחת-ערב חגיגית שבה השתתף שגריר בנגלהדש, סיפר השגריר הישראלי על ישראל. שגריר בנגלהדש, קם ואמר: "אצלכם, יש אנשים מדרגה א' ואנשים מדרגה ב'". לרגע שתקו הכל, אבל לפני שהשגריר הישראלי ענה בדילפול-מטיות, התפרצה אשתו ואמרה: "ואצל כם, לעומת זאת, יש רק אורחים מסוג ב'".

"נו, ואיך הגיב בעלך אחריכך בבית?" שאלתי את רות. "אני לא זוכי-רת, הוא בטח כעס עלי, אבל זאת לא היתה הפעם הראשונה ולא האחרונה. בסופו של דבר אני רק כן-אדם, ומותר לי להתעצבן. אני לא מקבלת משכורת ממישרד-החוץ בשביל לא להתעצבן. אסור לשכוח שגם אני הסתגלתי לחיים לאירגילים. כל כמה שנים ארץ אחרת, כל כמה שנים תברים חדשים, שפה חדשה, יחס אחר, ועצור להוכיח שאתה שווה משהו בזכות עצמך. לי זה חשוב. אני פשוט לא יכולה להסתפק בתואר אשתו שלי".

יש לה עדיין תברים קרובים בכל אחת מהארצות שבהן שרתה. הם שומי-רים על קשר מיכתבים, אבל מטלפנים לפעמים, ואף פגשים בארצות שונות. היחסים שקושרים בגלל המיקצוע אולי נעלמים במשך השנים, אבל התברורות האמיתיות נשארות.

בקוריא עברה רות ניתוח ראשון בסיררה ארוכה של ניתוחים. היא לא בריאה בגופה, אבל מחוסר-זימן היא רחקה הצידה את המחשבות על המי-חלות והמשיכה לחיות, לחייך ולהינות. רק מרות שמעתי מישפט כמו: "משך חוד' בכתיחהחולים בקוריאית, שכתבתי שיים, ניתוחו אותי שם וטיפלו בי. הם היו כליכך נחמדים שמשם נהינתי מכל רגע. היה כיוף".

אבל רות אינה יכולה להחליט אם החיים לצד בעלה בכל רחבי העולם עזרו לה כצייירת או עיכבו את התי-קדמותה ופירסומה. היא הפסידה את הקשר הצמוד למקום אחד, אבל היא מודעת היטב לדברים הנפלאים שר-אתה ולמדה במשך השנים בזכות הטיוולים בעולם. "לפעמים באתם נאש לי מכל הנסיעות האלה. אז אני עושה איזה קטנדל אז שניים ליהודה. הוא לא מתרגש, ולמחרת אני נרגעת ויוצאת לחגויות לחפש איזה נייר חדש שעליו שמעתי או איזה מיכחול חדש שאני רוצה לרכוש. אין לי זמן להיות ממור-רמרת".

עכשיו הם בשווייץ. מרהטים את מה שיהיה ביתם בשנים הבאות. שניהם לומדים גרמנית. רות כבר מסתובבת בגלריות לראות מה עושים שם, ואם יש איזה סיכוי שהם ירצו לראות מה שהיא עושה. בפברואר היא תגיע לארץ ותציג את ציוריה בגלריה. עד אז היא עסוקה מאוד, וכמוה גם השגריר.